

דוקא. אשר זהו התכלית והיכולת שאפשר להמשיך עתה ועל ידי זה ממילא לעתיד ואני אפתח לכם כו' ועיין ברבות סדר לך לך ס"פ מ"ג גבי אם מחוט ועד כו' מה יפו פעמיך בנעלים וע' בזהר חלק א' ויגש (ד"ר ע"ב) בענין חוט של חסד ובפ"י הרמ"ז שם. (ח"ב תרומה קמ"ט א' חלק ג' ויקרא כ"ג ב'. כ"ה סע"א ע"ב) ובפ"י אחרי (דס"ד סע"ב) ובמק"מ שם. וע' בפ"י נשא (קליד ע"א) האי חוטא יקרא קדישא כו'. ובמשנה ספ"ק דקדושין על זה נאמר והחוט המשולש כו' ועמ"ש במ"א ע"פ מאמר הזח"א פ' וישלח (דקע"ה ב') בענין כי ישרים דרכי ה'. ועיין בת"א סד"ה ויהי מקץ מ"ש בפ"י מארז"ל (פ"ב דחגיגה י"ב ב') חוט של חסד משוך עליו ביום ומזה יש להעיר למש"כ בקר ויודע ה'. בקר דוקא ועיין מענין בקר ויודע במדרש ובזח"ג פ' קרח (קע"ז ב') ובפ"י בלק (דף ר"ד ע"ב) ע"פ בקר אערוך לך ואצפה. ואפ"ל דלכן לענין חוטי הציצית קיי"ל ג"כ דכסות לילה פטור מן הציצית. כי עיקר המשכת חוט של חסד הוא מבחי' מדת יום כו':

קיצור. שכדי שיומשך הגילוי בבחי' פנימיות צ"ל ע"י צמצום והמשכת קו ולכן בחוטי הציצית אסור להשתמש בהן מה שאין כן בהטלית. ועד"ז ארז"ל כל האומר אין לי אלא תורה כו' וזהו פתחי לי פתח של תשובה כחודה של מחט בן פורת יוסף. וענין בן יצהר שמן מקור מוחין דאבא וענין דגנך תירושך ויצהרך ואהרן נמשך מבחי' הארת מו"ס שבמזלות ונוצר ונקח. וקרח טען שהוא בן שמן עצמו. אך באמת השמן עצמו הוא ישת חשך סתרו וא"א להמשיכו כ"א ע"י שיווד על הראש בחי' ושער רישיה כעמר נקא וכן על הזקן וזהו דוקא ע"י משה ואהרן כמ"ש מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד כשמן הטוב כו':

ועבד הלוה הוא. פ"י כמ"ש בזהר שכל עבודת הלוים היינו להמשיך מבחינת הוא. שהוא בינה עלמא דאתכסיא על עלמא דאתגליא. והענין דהנה צ"ל ההפרש בין מוחין דאבא ומוחין דאימא (ועמ"ש בד"ה מצה זו כו') פ"י מוחין דאבא הוא בחינת השגת הביטול בבחי' חכמה שהוא בחי' כח מה ונחנו מה שהוא בבחי' קרירות שהוא בחי' יראה עילאה יראה בושת. שהוא בחי' והחכמה מאין תמצא תכלית הביטול. ובחינת מוחין דאימא בחי' בינה נק' להנחיל אוהבי יש שהוא מה שבא הארה מגדולתו ית' לכלל הבנה והשגה ממש. וע"י השגה זו נולד ונמשך מזה מדת אהבה עזה בגבורות רשפי אש אליו ית' והנה בתפלה צ"ל שני הבחינות היינו מוחין דאו"א (עמ"ש בד"ה ראה אנכי נתון בענין בחי' י"ה שבנפש) פ"י שבחי' מוחין דאימא הוא הבחינת רצוא ליכלל למעלה ע"י אהבה עזה כשלהבת הנולדה מההתבוננות בגדולתו ית' שהוא בחי' מוחין דאימא. כי אם לבינה תקרא. שמוזה יהיה בחינת רצוא כנ"ל ובחינת מוחין דאבא הוא אח"כ הבחינת שוב. כמאמר ואם רץ לבך שוב לאחד. שזהו הבחינת יראה עילאה יראה בושת שהוא בחינת מוחין דאבא שמקבל עליו עול מלכות שמים בעסקו בתורה ובמצות ועמ"ש בביאור ע"פ כי אתה נרי. והנה עם היות שבחי' מוחין דאבא הם נעלים ממוחין דאימא אע"כ צ"ל ג"כ מוחין דאימא בתחלה יען כי העיקר הוא להאיר את הגוף והוא ע"י אהבה שבגילוי הנמשך ממוח הבינה שקרוב יותר להגוף (כי חכמה מוחא ובינה ליבא והלב קרוב יותר להגוף) ובחינה מוחין דאבא אף שמעלתם גבוה יותר מהבינה. הלא א"ס ב"ה הוא נעלה עוד יותר לאין ערוך ולית מחשבה תפיסא ביה כלל. כן למשל בחינת מוחין דאבא שהאהבה היא שם בהעלם שהוא נעלה מאתנו יותר (וכמ"ש בד"ה ביום השמע"צ גבי אחכמה והיא רחוקה ממני. שכל גידול הבן עד"מ הוא ברחוק מקום מהאב כ"א בבטן אמו ע"ש). ולכן צריך להוליד האהבה

למטה וגם כל העגולים והמקיפים אינן נמשכים מאור א"ס אלא ע"י הקו וחוט שהוא אור פנימי ונמשך ע"י צמצום ומקום פנוי מקודם כו' ואח"כ נמשך בחי' הקו ואז ממנו דייקא מתעגלים העגולים והמקיפים כו' ואם לא כן לא היה יכול להיות שום המשכה ועמ"ש במ"א בענין הרועה בשושנים א"ת שושנים אלא שושנים כו'. וכמ"כ בחוטי הציצית עצמן ששרשן מבחי' שער רישיה כעמר נקא והרי איתא בע"ח שער א"א פ"ה ויש בחי' שערות מעולין מן הלבנונית כו' וכ"ה במבוא שערין ש"ג ח"ב ספ"ט לפי שהשערות הם ויין ונמשכים מת"ת דעתק כו', וגם כי הרי מבואר למעלה שחוטי הציצית זהו ענין א' עם זקן אהרן שלכן קרח שחלק על כהונת אהרן חלק גם כן על מצות ציצית. וזקן אהרן זהו בחי' י"ג ת"ד אשר שם י"ג מדה"ר ומבואר במ"א שבי"ג ת"ד מאיר ונמשך הארה שלמעלה מעלה מהשתלשלות שהרי י"ג מדה"ר הוא בחי' נושא עון לכפר על פגם וחסרון המשכת המקיפים שנמשכים ע"י המצות כו' ועכצ"ל שמאיר בהן הארה שלמעלה מהמקיף. וכ"ה במב"ש ש"ג ח"ב ספ"ה בענין רישא תנינא דאריך שמתלבש ב"ג ת"ד ולא באברים לרוב העלמו כו', ועמ"ש מזה בביאור ע"פ שוש אשיש ומה שכתוב סד"ה כי ההרים ימושו בענין מאי פרי מצות. ועמ"ש סד"ה את שבתותי תשמרו בענין פ"י אני הוי' דפ"י אני הוא עצמותו ית' עם שם הוי' שהוא מה שמאיר על ידי צמצום בחי' יו"ד כו' כולא חד ממש וכמ"ש לעיל בשם בראשית רבה פרשה ד' הוי כשהוא רוצה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא וכשהוא רוצה היה מדבר עם משה מבין שני בדי הארון וע"ש. וזהו שאמרו צמצם שכינתו בין שני בדי ארון הרי שזה נקרא צמצום לגבי א"ס ב"ה ועל ידי זה עיקר הגילוי עד שהכלי לגילוי בחינה זו דייקא נקרא קדש הקדשים ומכל מקום בא הגילוי ע"י צמצום דוקא. ועמ"ש מענין יו"ד דשם בד"ה שרי אשתך ובמ"א ע"פ מאמר הזהר (חלק ג' פרשה אחרי דע"ט) הביאו עלי כפרה כו'. ועוד זאת כמ"ש בפרשה וישלח בד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה ויעקב יו"ד עקב כו' הגם שיו"ד היא הארה מצומצמת כו' ע"ש שצ"ל בחי' זו דייקא, ועל דרך זה נתבאר ע"פ טוב לחסות כו' כי העיקר שיהיה הוי' לי כו' ע"ש. והנה על ידי שנמשך עתה הגילוי בבחי' קו על ידי התורה ומצות יהיה אח"כ לע"ל גילוי אור הסוכ"ע שלמעלה מהקו כו' שהמקיף יתגלה בבחי' פנימי והיינו דוקא על ידי שנמשך תחלה גילוי א"פ מבחי' הקו אזי דוקא יוכל להיות לע"ל גם כן גילוי המקיף מה שאין כן אם לא היה נמשך תחלה גילוי זה כו', וזהו ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו שעל ידי שהמשכנו אותו בבחי' קוין על ידי ההמשכות שעל ידי תומ"צ שהם שלשה קוין תורה ועבודה וגמ"ח ע"י זה יהיה נגלה אח"כ אור המקיף עצמו שלמעלה מהקו וכמ"ש במ"א בפ' ויקרא גבי ענין העבודה ומצות תלמוד תורה. וזהו מארז"ל בשה"ש רבה ע"פ אני ישנה. פתחי לי פתח אחד של תשובה כחודה של מחט ואני פתח לכם פתחים שיהיו כו' וע"ש בילקוט ובוהר ח"ג פ' אמור (דצ"ה א') ואני אפתח לכם תרעין עילאין ובמ"א אמרו ואני אפתח לכם כפתחו של אולם, פ"י שכל האתעדל"ת שבעולם נקרא רק פתח כחודה של מחט לגבי אור א"ס ב"ה הסוכ"ע שאין ערוך אליו כו' כי בפתח זה אי אפשר להיות נמשך רק מבחי' הקו וחוט הנמשך מאור א"ס ב"ה, וזהו פ"י כחודה של מחט עד"מ שבו נמשך החוט. וזהו ענין בן פורת יוסף פורת אותיות תופר דהיינו שמחבר בחי' ב"ע לאצילות שיהיה הגילוי למטה כמו למעלה כמו שכתוב במ"א על פ' לעשות הישר כו'. והו ענין המשכת הקו וחוט מאור א"ס גם למטה. וזהו על ידי פתח של תשובה ומע"ט. והנה עם היות שהוא רק בחי' כחודה של מחט והמשכת הקו כו' אך על ידי זה דוקא אפתח לכם כפתחו של אולם והוא גילוי אור א"ס ב"ה הסוכ"ע ממש, ומכל זה יובן ענין מה שהשיבו מרבע"ה שהעיקר הוא בהמשכת חוטי הציצית

ולירד בהשתלשלות מדרגות רבות בהיכלות דאבי"ע מהיכל להיכל עד שיתעבה להיות חסדו בענינים גשמיים לרפאות החולה ולברך השנים (ויובן זה ממ"ש במ"א בד"ה פתח אליהו גבי אין לך עשב כו') וסד"ה מזווה מימין בענין שלשת אלפים משל ובד"ה מראיהם ומעשיהם כו'. בענין עושה חסד לאלפים ובד"ה קחו מאתכם תרומה). ועי' ארז"ל אדם נדון בכל יום שהוא נדון לפי מעשיו היום האם ראוי וכדאי הוא שירד וימשך החסד עליו הנמשך כבר על נפשו למעלה בר"ה ויוהכ"פ שיהיה יורד ונמשך ממדרגה למדרגה מהיכל להיכל. בכדי שיומשך מרוחניות לגשמיות. או שמא אין ראוי האדם לזה ואזי יתעכב ולא ירד למטה רק ישאר למעלה ברוחניות ושם יגיע לו שיוסיפו לו תענוג בג"ע מאחר שנמשך לו החסד. אבל עכ"ל לא יומשך ממנו למטה כלל. (והגם שמה שאמרו אדם נדון בכל יום זהו דברי ר' יוסי ור' נתן משא"כ לרבנן מ"מ הא על כרחך גם לר' יוסי ור"נ עיקר הדין בר"ה דאל"כ איך יפרשו הפסוק דכי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב דקאי אר"ה וגם מ"ש עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה שמה למדו בפ"ק דר"ה (דף ה) דר"ה הוא ר"ה לדין כו'. ועוד דאל"כ מה ענין מלכיות זכרונות ושופרות שאומרים בר"ה. והמלך המשפט בעשיית. ומה יום מיומיים. אזי גם ר"י ור"נ מודים דר"ה הוא יום הדין. וכן מארז"ל (פ"ב דביצה ד"ז ע"א) מזונותיו של אדם קצובין לו מר"ה ועד יוהכ"פ. משמע דאתי ודאי לכ"ע ואין בזה שום מחלוקת ואעפ"כ ס"ל דאדם נדון ג"כ בכל יום והיינו ע"ד שנתבאר וכמ"כ גם לרבנן דפליגי אר' יוסי ור"נ הרי גם לדידהו עכצ"ל דשייך בחינת דין בכל יום שהרי מבקשים כל הבקשות בשמו"ע אף גם לרבנן כמבואר בגמרא פ"ק דשבת (ד"ב ע"א וע"ב) והיינו ג"כ ע"ד שנתבאר וענין המחלוקת שביניהם אין כאן מקומו. וכבר האריך בזה ג"כ בע"מ מאמר חקור דין ח"ב פ"א ופרק כ"ו). והנה השפעת חסד זה הוא מתעכב ושוהה עד שנמשך ובה למטה שהרי בכל השתלשלות מהיכל להיכל הוא ע"י משפט אם ראוי הוא שיומשך ההשפעה למטה ומעיינים בדינו ויש מי שמקטרג לומר שחטא ואינו ראוי לזה (וזהו מארז"ל ברבות וישלח פע"י ע"פ ויאמר בניהו כו' אמן כן יאמר והלא כבר נאמר הנה בן נולד לך הוא יהיה איש מנוחה אלא אמר הרבה קטגורין יעמדו מכאן ועד גיאון. ע"ש) אבל כשנמשך האור והשפע ע"י אהרן ומגזעו תחתיו כהנים הנושאים את ידיהם ומברכים את העם בברכת כהנים אזי השפע היא נמשכת במהירות דרך כל העולמות באין מונע ומעכב ואין מעיינים בדין כלל. (וע"ד שנתבאר ע"פ ולא אבה ה' אלהיך לשמוע אל בלעם כו' שלא שמע שום קטרוג והיינו ע"י כי אהבך כו'. וזהו שמברכים הכהנים אקב"ו לברך את עמו ישראל באהבה. ועד"ל י"ל פ"י הפסוק השולח אמרתו ארץ עד מהרה ירוץ דברו. דפי' השולח הוא כשיריד השפע לאט לאט ובהדרגה ובמתון. אבל עד מהרה ירוץ דברו היינו כשהשפע הולך במהירות ע"ד הנ"ל. ועמ"ש ע"פ זה במ"א. ועיין ברבות פ' ואתחנן יש תפלה שנענית לארבעים יום כו' ויש תפלה שנענית לעשרים יום כו' ויש תפלה שנענית ליום אחד כו' ויש תפלה כו' ע"ש. ועמ"ש במ"א בפ"י מהר קח את הלבוש כו' בד"ה עד דלא ידעי בין כו') וזהו ענין ברכת כהנים יברכך ה' וישמרך. וארז"ל יברכך בממון כו' יברכך בבנים כו' וישמרך מן המזיקים. כמ"ש ברבות נשא פ"א. היינו שנמשך החסד העליון מיד בגשמי להיות הברכה בבני ומזוני יאר ה' פניו היינו הארת פנים ויחונך שנמשך למטה מטה. ואמנם שרש הטעם לזה על היות המשכת החסד שע"י אהרן נמשך במהירות באין מעכב ומונע ההמשכה הוא לפי כי אית חסד ואית חסד חסד עולם ורב חסד והנה ההמשכה ע"י אהרן הוא מבחינת ורב חסד כנזכר ע"פ בהעלותך. וע"פ ועשית בגדי קדש והוא חסד שבלי גבול שיריד ונמשך ע"פ מדותיו ואין שום בחינת דין שיעכבו

שבתפלה מההעלם לגילוי בכדי האיר את הגוף (ועמ"ש בד"ה והיה לכם לציצית. בענין מוח ולב מים ואש) שזהו ע"י ההתבוננות מבחי' מוחין דאימא שהיא המולדת הבנים שהם אהבה וכל המדות הקדושות ואחר כך צריך להאיר בהן מבחינת מוחין דאבא (ועמ"ש בד"ה צאינה וראינה בענין ויין ישמח כו' בכדי להצהיל פנים משמו ע"ש). וזה היה עבודת הלויים דכתיב ועבד הלוי הוא פ"י שכל עבודתם היה להוציא המדות אהו"ר מההעלם מבחי' הוא עלמא דאתכסיא אל הגילוי. שהוא ע"י ההתבוננות ועמ"ש בביאור ע"פ והיה מספר בני' בענין מי ברא אלה. ולכך היה עבודתם בשירה בפה בקול ובזמרה בכלי (עמ"ש בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית) ויש כמה כלים כמ"ש הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור הללוהו בתוף ומחול כו' והיינו שיש כמה מיני התלהבות שבהתגלות. יש תשוקה והתלהבות מבחינת שמחה וחדוה. ויש שהיא בכחי' מרירות ולב נשבר והכל הם בהתגלות הלב. ויש כמ"כ לנגד זה כמה מיני כלי זמר. ועד"ל הוא ענין הללוהו בתקע שופר שופר שהוא קול המטיל חרדה ולב נשבר שזהו ענין התקיעות והשברים. וכן לצלילי תרועה הם ג"כ כנגד ההתלהבות שבמרירות ולב נשבר. ועוגב הוא כלי זמר של שמחה שהוא נגד האהבה והתלהבות שבשמחה. וזה היה עבודת הלויים בכלי זמר בכמה מינים שהכל הוא לעבוד את בחי' הוא. בחינת הוא עשנו. להמשיך המדות מההעלם אל הגילוי (ועמ"ש סד"ה צו את בני' גבי להקריב לי במועדו ועמ"ש בד"ה ושבתם מים בענין ניסוך היון וניסוך המים. ועמ"ש במ"א בענין ברוך שאמר והיה העולם ברוך הוא):

— ● —

והנה פרח מטה אהרן כו' ויגמול שקדים. להבין למה שקדים (וע' ברבות ס"פ קרח) הנה שקדים הם ממהרים להגמר יותר מכל הפירות ותבואות כמו זית גפן תאנה כו' שכולם משתהים זמן רב יותר מהשקדים וכמ"ש ברבות סוף קהלת (קט"ו ב) מה סימנו של שקד זה משעה שהוא מציץ עד שעה שהוא גומר כ"א יום. וע"כ נקרא שקד שהוא ענין מהירות כמ"ש (בירמיה ס"א א) מקל שקד כו' כי שקד אני על דברי לעשותו וזהו רמז על הכהונה. כי הנה אהרן אותיות נראה (עמ"ש מזה בד"ה בהעלותך) שעל ידו היו כל ההתגלות והמשכות האורות מלמעלה למטה. ועמ"ש סד"ה כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. והנה ההמשכות הנמשכים על ידו הם נמשכים מרום המעלות עד למטה במהירות גדולה בלי שום עיכובים כי הנה כתוב בבהמ"ז הן את העולם כולו בטובו בחן בחסד להיות מתהווה מטובו וחסדו העליונים השפעות גשמיים צ"ל ירידת החסד בהשתלשלות מדרגות רבות מאד עד שיתעבה ההשפעה ממנו על חסד גשמי וע"י אהרן שהוא בחינת נראה אור היינו שיהיה נמשך השפעת החסד במהירות שלא יתעכב בהעולמות וריבוי ההשתלשלות שמוכרח להיות נמשך בהם עד שיומשך ויתגלה למטה כ"א יהיה עובר ונמשך דרך הם במהירות מבלי עכבה בהם. (ועיין כה"ג מענין מהירות בהרמ"ז אמור ריש דף צ"ט כו') וע"כ הרמז לזה הוא שקדים כנ"ל. וביאור הענין הנה ידוע הקושיא מהו שמבקשים בכל יום ומתפללים רפאנו ה' ברוך עלינו הרי עיקר דינו של האדם הוא בר"ה ויוה"כ וכמ"ש קושיא זו בתוספות (פ"ק דשבת ד"ב ע"ב ובפ"ק דר"ה דט"ז ע"א). אך הענין כי מה שנכתב ונחתם בר"ה ויוהכ"פ היינו שנמשך לו חסד על נפשו והחסד ההוא הנמשך מא"ס ב"ה הוא למעלה עדיין במל' דאצילות שהיא מקור דבי"ע והיינו מ"ש בטובו בחן ובחסד שלו שהוא חסד עליון ב"ה אשר הוא למעלה מעלה ממהות השפעת גשמיים וכנודע מענין ואנכי עפר ואפר שאמר אברהם על חסד ואה"ר שלו שאין לו דמיון לחסד דאצילות רק כמו עפר ואפר כו' ולכן כדי שיומשך מחסד שבאצילות השפעות הגשמיות בעשייה כצרכי הנפש בגוף. הוא צריך להשתלשל